

На косі

Автор:

Олесь Гончар

На косі

Олесь Гончар

«На косі» Олеся Гончара – новела, в якій автор продовжує тему утвердження гуманістичних ідеалів людяності, любові і добра***. Світову славу письменнику принесли романи «Собор», «Прапорonosці», «Тронка», «Берег любові», «Людина і зброя», повісті «Бригантина», «Далекі вогнища, новели «Модри Камінь», «За мить щастя». Олесь Гончар – видатний український письменник, автор соціально-психологічних та філософських романів, повістей та новел.

Олесь Гончар

НА КОСІ

Новела

Далі вже нічого нема – самий простір, саме безмежжя. Смужка суші – вузька необжита коса, відділившись від степу, простяглась у відкрите море. Крізь обрій, крізь небо пронизалася й далі пішла – не видно їй кінця. Загубилася в імлах.

Місцями коса зовсім вузенька, взимку під час штормів її й хвиля перехлюпне, а зараз вона суха, в сухих палаючих пісках, у буркунах, у лементі птаства.

Безліч пташиних гнізд, яких ніхто не руйнує; океан повітря, не отруєного нічим; гармонія буття, де відчуваєш себе тільки часткою чогось великого – часткою

цього безмежжя, цієї синьої вічності.

Найкрайніший край землі, заповідність, чистота.

Стоїть людина на самім краю, на межі реального – кільцює птахів. Маленька дівоча рука один по одному бере з кошика легкі алюмінієві персні, надіває на пташину ніжку, ловкенько пристібує на ній – як амулет, як знак спілки людини і птаха... Лети!

Закільцьованих пускаєш з руки в роздолля моря й небес, в оту безкордонну синяву та блакить, пускаєш і таке маєш враження, що не буде ім смерті, твоїм птахам, що злітають вони з твоєї долоні на вічне життя.

Улюблена праця, душевна рівновага, добрі люди, і ця безконечна бура коса із вітром, із сонцем, із дикими пісками та міцним присмаком свободи. Чи не про щось таке мріялось у п'ятні студентського гуртожитку, коли після шарпаніни дня падала вночі на подушку, не знаходячи і в постелі рятунку від навали роздумів, сумнівів, млостивих студентських рефлексів, коли горіла душа від палаючих кривд неподіленого кохання? Змучено, зіспраглено ждала: швидше б кудись! Опинитись би десь!

Після біофаку, як відмінниця, залишена була в столиці, та це тривало недовго, бо так потім склалося, що оглянулась аж тут, на краю землі, де тільки птахи мітингують.

Що ж, іноді і в такий спосіб збуваються мрії. Після напруг та перенапруг міського життя, з його карколомним темпом, чадом, гуркотнявою, нарешті ти чуєш тишу, впиваєшся простором, починаєш виходити з очманіння.

Ранком вийдеш – сонце сходить, на березі моря робиш гімнастику, стоїш, як мама вродила, вітрець пестить тіло пругке... Ніщо тут не обмежує тебе, ніхто нікуди не підганяє. Інший плін часу, інші виміри, інші абсолюти. Є тут вічність. Вічність у вигляді чистих, ніким не запльованих пісків, вловлюєш її в струмуванні вітру, і в спокійному леті птахів, і в неквапливих вишуках моря, що і вночі не змовка.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/gonchar_oles/na-kos

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)